

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת
בהר
כ' אייר
תשע"ח
919

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

צאו וראו איזוהי דרך טובה

כדי לדעת את שמותיהם של התנאים הקדושים, כי הם חיפשו ותרו ובדקו את הדרך שהיו אוהזים בה זה מכבר, ובדקו עצמם לראות האם זו הדרך שעל ידה הם יכולים להיבנות בעבודת ה', או שמא כדאי להם להחליפה באחרת. ואם הרב ביקש לבין זאת, מיד קיימו התנאים זיע"א חפצו ורצונו, ויצאו לבדוק ולתור שמא ישנה דרך יותר טובה מן הדרך שהם צועדים בה.

ויתכן מצב בו הדרך המתאימה לפלוני אינה מתאימה לחברו. כשם שסידור של בנין המתאים לבנין זה אינו מתאים להעמיד עליו בנין אחר, כך הוא באדם. כל אחד ואחד בנוי מתכונות אחרות ודעות שונות ועליו למצוא את הדרך שעל ידה יצליח לבנות עצמו ולהתעורר לעבודת ה'. יש אשר מידת הגאווה היא עומדת לו לרועץ, אם כן עליו לעבוד להשיג מידת הענווה. ויש אשר מידת הכעס היא העומדת בדרך, אם כן עליו לעבוד על עצמו שיהיה נח לבריות, רגוע שקט ושלו.

לכן אמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו - שיבואו חשבון עם מידותיהם הטובות, לבחון ולראות האם זו המידה אשר ממנה יבנו את עצמם או שמא מידה אחרת שהם אינם יודעים שאולי ממנה יבנו את אישיותם, כי אין הוכחה שבמה שהוא משבחם - זוהי הדרך הטובה באמת עבורם.

ועל פי הדברים הללו נבין היטב מדוע מצות השמיטה נבחרה לסמל ולדוגמא לשאר מצוות ה', מפני שהיא מצוה שקשה לקיימה וזקוקה לה מסירות נפש גדולה. ואם זכה האדם לקיים מצוה זו - הרי שבכך מצא האדם דרך וסלל לעצמו שביל לשאר מצוות ה' כי גדולה ועצומה מצוות השמיטה שעל ידה אפשר להיבנות לשאר מצוות ה', כי במצוה זו יש את הביטול העצמי - כולם נכנסים באין מפריע אל שדותיו כדי לאכול מפירותיו. עד עתה משדה זו היה האדם מתפרנס וממנו היה ניזון ועתה הוא הפקר לכל. ובמצוה זו זוכה גם להיטיב לזולת ונותן משלו לכל מאן דבעי, והרי שזוכה בכך למצוות "ואהבת לרעך כמוך" שהוא כלל לכל התורה כולה. לכן מצוה זו היא יסוד ודרך לכל המצוות כולן, ואם תפס לו האדם את מצוות השמיטה וקיימה כדבעי, בכך קיים את דברי רבי יוחנן בן זכאי שאמר "צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם", שעל ידה זוכה האדם להתעלות במעלות עצומות וכך סולל לעצמו דרך ישרה לשאר מצוות ה'.

אולם אם לא פילס לעצמו דרך נכונה וחי את חייו מבלי מחשבה ומבלי חשבון נפש, הרי שבנקל הוא יכול לרדת ולהידרדר מדרך ה'. והוה שמצינו בש"ס ששאלו את האמוראים, אבוך במאי עסיק? הפירוש הוא - באיזו מצוה היה אביך דבוק ועסוק בה במסירות נפש, ומצוה זו היא הייתה יסוד ומפתח ודרך לכל המצוות כולן, והיא שבנתה אותו לעלות בסולם הרוחני. וכל אחד ענה כפי מידתו שאותה מצוה היא שסללה בפניו את הדרך לעלייה.

"וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר" (ויקרא כה, א)

כותב רש"י - מה ענין שמיטה להר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני אלא מה שמיטה נאמרו כלליה ודקדוקיה מסיני אף כולן נאמרו מסיני כך שנויה בתורת כהנים.

לכאורה מה באה התורה לחדש בזה, וכי היה עולה על דעתנו לומר שמצוות ה' לא ניתנו מסיני? ועוד יש להבין - מדוע נבחרה דווקא מצוות שמיטה ולא מצוה אחרת להיות לסמל ודוגמא לשאר מצוות התורה?

ונראה להסביר, שהנה בימי ספירת העומר אנו מתקרבים בסייעתא דשמיא ליום הגדול, יום מתן תורה. וכמובן שמוטלת חובה על האדם להתכונן הכנה רוחנית להבטיח ולנקות את הנפש ולפשפש במעשיו ולטהר רעיונותיו, כדי לזכות לקבלת התורה. כי כשם שחתן וכלה קודם חופתם צריכים להכין עצמם לקראת אותו מעמד מרומם ונשגב - כך גם כנסת ישראל הנכנסת לחופה ביום מתן תורה עם השכינה הקדושה, מחויבת להתכונן הכנה ראויה ומושלמת לקראת אותו מעמד מקודש.

המשנה (אבות ב, י) אומרת: חמשה תלמידים היו לו לרבי יוחנן בן זכאי ואלו הן - רבי אליעזר בן הורקנוס, רבי יהושע בן חנניא, רבי יוסי הכהן, רבי שמעון בן נתנאל ורבי אלעזר בן ערך. ובהמשך נאמר הוא היה מונה שבתן וכו'. וכן נאמר (במשנה י"ג) אמר להם "צאו וראו איזוהי דרך טובה שידבק בה האדם" וכו'.

והדבר צריך ביאור. מדוע צריך להעמיד משנה מיוחדת רק כדי לציין את שמותיהם של התנאים? עוד נקשה - רבי יוחנן בן זכאי אומר להם "צאו וראו איזוהי דרך טובה שידבק בה האדם". וכי יש דרך אחת, הרי הרבה דרכים יש לעבוד את הקב"ה? ועוד: אם במשנה הקודמת שיבח אותם רבי יוחנן בן זכאי כל אחד במידתו הטובה, הרי שדרכם של אותם תנאים סלולה בפניהם וזוהי דרכו הישרה של כל אחד מהם אשר דבק בה במשך ימי חייו, ומדוע מבקש מהם לצאת ולראות איזוהי דרך ישרה?

וחשבתי לבאר בסייעתא דשמיא, על פי מאמר חז"ל (במסכת חגיגה יז, א) "תפשת מרובה לא תפשת". פירושו של דבר הוא כי יש גבולות ותנאים לכל דבר. אי אפשר לתפוס ולהשיג את כל העולמות ברגע אחד כשם שהעולה בסולם אינו יכול לעלות לראשו בפעם אחת, אלא שלב אחר שלב - כך הוא בעבודת ה', כי מי שרוצה להשיג הכל הרי תיכף ומיד מפסיד הוא את הכל. וכך בני ישראל כשיצאו ממצרים והיו צריכים להתנתק מזוהמת מצרים שנדבקה בהם - לא ציווה עליהם הקב"ה שיטהרו ויחליפו שמלותיהם תכף ומיד, אלא ניתנו להם מ"ט ימים כדי להתקדם בכל יום מעט וכך יעלו משעה לשעה עד הגיעם לשלמות ביום מתן תורה.

וזה שאומר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו "צאו וראו איזוהי דרך טובה", דהיינו כמובן שיש בתלמידיו מעלות מיוחדות ונשגבות, אבל עליהם לצאת מחוץ למעלות אלו ויעשו חשבון נפש ויתבוננו ויפשפשו לדעת איזו דרך היא המובילה אל כל הדרכים. כי אם ינסו הם לאחוז בדרכים רבות לתורה, הרי שלבסוף לא ישיגו מאומה. לכן צריך לבחור דרך ראשית והיא אשר תסלול להם שבילים ודרכים לשאר המידות. מסיבה זו נכתבה משנה מיוחדת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:46 | 7:01 | 6:55 | 7:05

מוצאי שבת 8:01 | 8:03 | 8:04 | 8:02

רבינו תם 8:41 | 8:44 | 8:45 | 8:42

הילולא דצדיקיא

- כ - רבי יוסף וולטוך
- כא - רבי שמריהו קרליץ
- כב - רבי שלמה אליעזר אלפנדר
- כד - רבי יעקב מליסא
- כה - רבי חיים חורי
- כו - רבי שלמה מזוויל
- כז - רבי משה חיים לוצאטו

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מהכל יכול אפשר לבקש ה-כ-ל

מצות השמיטה שבבסיסה עומדת האמונה והביטחון בה, מביאה אותנו להעמיק מעט ולהבין מה הם המשמעויות של אמונה ובטחון: לפעמים יש לאדם בעיות שונות של בריאות, פרנסה וכו'. אם אדם מבין את רצינות המצב, ופונה אל השי"ת - השי"ת יעזרהו. זהו בטחון. "אני יום אירא, אליך אבטח" - ביום של יראא, יש לי בטחון.

בטחון זה להבין מצד אחד את רצינות הבעיה, ומאידך לפנות אל ה'. מי ששומע אזעקה והיא אינה פולחת את לבו, הוא בבעיה, כי מאחר ואינו מפחד הוא גם אינו מתפלל, אינו זועק, וא"כ מה יציל אותו? הפחד המביא לפניו מעומק הלב אל השי"ת הוא קרש ההצלחה של האדם.

הרב פינקוס מביא על כך מעשה נפלא המובא בחז"ל (תענית כה, א):

רבי אלעזר בן פדת היה דחוק ועני. יום אחד הקיזו את דמו לצורך רפואה, וידוע שאחרי הקזת דם צריך לאכול בשר ולשתות יין כדי לחזק ולהברות את הגוף, לרבי אלעזר לא היה מה לאכול מחמת עוניו, ואכל ראש של שום ונתעלף.

כשבאו חכמי בית המדרש לבקרו ראו שבתוך שנתו בכה וחיך, וניצוץ של אש יצא ממצחו.

כשהתעורר משנתו, שאלוהו: מדוע בכית ומדוע צחקת בתוך השינה?

אמר להם: ישב עמי הקב"ה ושאלתי אותו: עד מתי אסבול את העניות. ואמר לי: במהלך הבריאה ובמזל לידתך בעולם הזה, אין לך פרנסה ומזונות. השאלה היא האם ברצונך שאהפוך את העולם ואברא עבורך עולם חדש, בו יתכן שתילד במזל של מזונות.

אמר ר"א לפני הקב"ה: גם אם תעשה עבורי את הדבר הגדול של בריאת עולם חדש, עדיין לא מובטחים לי מזונות, אלא ספק הוא אם אילד בשעת מזונות, ויהיה לי מזל טוב?

שאל ר"א את הקב"ה: האם נותרו לי רוב השנים לחיות, או שעברתי כבר את רוב שנותיי? אמר לו הקב"ה שעברו עליו כבר רוב שנות חייו, ונותרו לו מעט שנים לחיות, ולכן בכה בתוך שנתו.

אם כך, אמר ר"א, אסבול מצב העניות ואיני רוצה שינוי בעולם. ועל זה ענהו הקב"ה: בשכר שקיבלת על עצמך את הייסורין, תזכה בעולם הבא ל"ג נהרות של שמן אפרסמון, כמו פרת ודיגלת, והיינו תענוגים רוחניים בעוה"ב. ועל הבשורה הטובה הזו חיך בתוך שנתו.

חזר רבי אלעזר ושאל: האם לא אקבל יותר מ"ג נהרות? "ומה אתן לחברייך?" שאל הקב"ה. אמר רבי אלעזר: וכי אני מבקש ממי שאין לו אפשרות והרי הקב"ה בורא כל עולמים, אין גבול ליכולתך ובאם תיתן לי יותר ודאי תוכל ליתן גם לאחרים!?

הכהו הקב"ה באצבע על מצחו, והוא הניצוץ של אש שיצא ממצחו. מבאר הרב פינקוס את המהלך המופלא:

הקב"ה אמר לרבי אלעזר: איך יחיד, ישנו עולם שלם, ואם אתן לך, מה יישאר לחברייך? ענה לו רבי אלעזר: רבש"ע אל מי אני מדבר? הרי מדבר אני אל השי"ת שיש לו מספיק לכולם, אתה יכול להתנהג אתי באופן מיוחד. והקב"ה כ"כ מתרגש עד שהכהו "לחדווה בעלמא" - אה, מותק, זה נפלא! אתה באמת הבן יחיד שלי, וגם יעקב הוא הבן יחיד שלי, וגם יצחק ושלמה, כל יהודי הוא הבן יחיד שלי!

כך זה קורה שמפנימים את העניין של אמונה ובטחון, כשמאמינים שהבורא הוא כל יכול, אזי הביטחון מביא להישען עליו ולבקש ממנו את כל צרכינו.

היד ה' תקצר

באחד מביקוריי במונטריאול שבקנדה, בא לפניי יהודי כשידו מגובסת, וסיפר שהוא עבר תאונה קשה שבה היד שלו נפגעה באופן אנוש, וכתוצאה מהפציעה הקשה הודיעו לו הרופאים שאין כל ברירה, אלא לקטוע אותה. "רבי", הוא בכה במר נפשו "כיצד אוכל להיות גידם ובעל מום, ואין אחיה ללא ידי?"

הצטרעתי מאד לשמוע על מצבו הקשה ועל ידו הפצועה שתילקח ממנו, ושאלתי אותו מה באפשרותי לעזור לו במצבו זה?

"כבוד הרב", השיב לי היהודי "ברך אותי ואת ידי שאזכה לרפואה שלימה, שהרי אתה נכדו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שעליו מספרים גדולות ונצורות. אני מאמין באמונה שלימה שהקב"ה הוא כל יכול, ובזכות ברכתך ובזכות אבותיך הקדושים אזכה בעזרת ה' לנס בהצלחת ידי".

לשמע דברי האמונה של היהודי, ברכתו אותו מעומק לבי שיזכה לראות בניסי ה' בהצלת ידו, והוספתי ואמרתי לו שאני מקווה לראותו בביקורי הבא בעל שתי ידיים בריאות ושלמות.

שנה לאחר מכן, בעת שהותי במונטריאול הייתי זקוק לעט על מנת לרשום דבר מה שעלה בדעתי. כיון שכך, פניתי לנוכחים סביבי ושאלתי אותם האם יש לאחד מהם עט. משאלתי נענתה מיד על ידי אחד היהודים ששלף מכיסו עט והושיט אותו לכיווני. כשהושטתי את ידי לעברו כדי ליטול את העט, הבחנתי לפתע שצלקת גדולה מכסה את ידו.

מיד שאלתי את היהודי לפרשה של הצלקת הגדולה, והיהודי הזכיר לי את סיפורו, ואמר שהוא האיש ששנה קודם לכן ידו נפצעה

במרה מפטיריך

הפטרות השבוע: "זיאמר ירמיהו" (ירמיה ל"ב)

הקשר לפרשה: ירמיה הנביא מנבא לעם ישראל על שיבת ציון,

ועל בנין בתים ורכישת שדות וקרמים בארץ, והוא מענין הפרשה

שבה מוזכר ענין קניית בתים ושדות וגאולתן.

נצור לשונך

כלל הדברים בקיצור

תולה ארץ על בלימה

ענין קבלת לשון הרע, שהזהירה לנו התורה, שלא להאמין בלב, שהדבר אמת. ואין צורך להאריך ולבאר את מהותו של המקבל ואת האיש שהוא מקבל עליו, כי כמעט לא נמצא בו חילוק. אלא כלל הדברים בקיצור הוא כך, כל איש ישראל מצווה, שלא לקבל לשון הרע על שום אדם מישראל, חוץ מעל אפיקורסים ומלשינים וכיוצא באלו, אותם, שיצאו מכלל "עמיתך".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כך מגיעים להכרת הטובה לבורא

בין טעמי מצות השמיטה, שלאחר שש שנות עבודה בקרקע חושב האדם שהנה כבר הרוויח הרבה ויש לו אפשרות נוספת להתעשר בשנת עבודה נוספת. ואומר בורא עולם - לא, עליו לשבות ולנוח בשנה השביעית ואינו רשאי לעבוד ואף אם יופסד לכאורה ממונו. ואז באמצעות ציווי זה האדם מפסיק את מרוצת החיים ורדיפת הממון ולוקח שנה של הפוגה לצורך מחשבה על ענייניו, ומגיע לידי הבנה למי הממון והקרקע שייכים "כי לי כל הארץ" (שמות יט, ה) ועל ידי כך מגיע להכרת טובה לבורא העולם על כל אשר נתן לו.

ומעשה בחת"ם סופר שאחד מאמדי העיר בא לפניו ואמר לו שרוצה לעזוב את העיר בשקט מבלי שאף אחד ידע, כיון שהוא ירד מנכסיו לגמרי ולא נשאר לו כלום ומתבייש בכך ולכן עוד בטרם יודע הדבר לנושים - הוא חפץ לברוח. ושאלו החת"ם סופר מדוע אינו הולך ליריד לנסות שוב את מזלו, השיבו האיש שלא נותרה לו שום פרוטה בכיסו. שאל אותו הרב מהו הסכום הדרוש לו לחזור לעסקיו, והאדם נקב בסכום עתק...

ללא שהות והיסוס קם הרב ממקומו והוציא מהארון את כל הסכום ונתן לו כהלואה ואמר לו "לכשיאיר ה' את מזלך שנית, תחזיר לי". שמח העשיר והודה לרב ובאמת בירך ה' את מעשה ידיו והצליח ושגשג שנית כבתחילה וחזר בכבוד ובשמחה להשיב את הכסף לרב, וצירף לזאת קופסה קטנה ובה מספר יהלומים יקרים כאות הוקרה על החסד שעשה עמו.

פתח הרב את הקופסה והביט ביהלומים בהשתאות כשעה ארוכה ולאחר מכן השיבה לעשיר ואף שהפציר בו העשיר פעם אחר פעם שייקח ושהוא מעניק לו זאת מכל הלב, אמר לו החת"ם סופר "וכי אתה רוצה להכשילני באיסור ריבית חלילה!?" שאלו תלמידיו, אם כן מדוע בתחילה הרב הביט זמן רב ביהלומים והתפעל מיופיים, והלא אסור לו ליקח. השיב הרב שרצה להגדיל ולהעצים את גודל המצוה שבאה לפניו - איסור לקיחת ריבית ואפילו שבזה מפסיד ממון הרבה.

כך היא דרגתם ומעלתם של הצדיקים זיע"א, לא אכפת להם מן הממון אלא מהמצוות התלויות בו. וזו כוונת ה' יתברך שעל ידי שנתקדשו במצוותיו בכל ענייני החומר והממון, נטע בלבנו את האמונה התמימה בו יתברך ושהכל שלו וכך נוכל להודות לו ולשבחו על כל הטוב אשר גמלנו ולא נטעה לומר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה".

וזה הסיבה שבשנת השמיטה ובשנת היובל מצווים אנו להחזיר את העבדים וכן להחזיר את הבתים לבעליהם, לומר שאיננו בעלים גמורים על העבדים והקרקעות אלא שלו הם, וברצונו נתן לנו וברצונו החזירם להם.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

העיניים של האדם הם בגדר של 'סרסורי עבירה', ועל ידי הסתכלות מגיעים גם לפגימה באות ברית קודש. אפילו אדם שמטפח כל חייו את העולם הרוחני שלו, הוא לומד תורה וצובר מצוות, הוא ראוי לשכר גדול בגן עדן, אבל אם אינו שומר את עינו ובריתו, השערים למעלה ננעלים בפניו.

נתאר לעצמנו אדם שנוסע לדרך רחוקה, לאחר הרבה זמן הוא מגיע סוף סוף למחוז חפצו, הוא מחפש את המקום המדויק, ועד שמגיע הוא אינו יכול לפתוח את הדלת, כל הנסיעה וכל הטורח הכל היה לריק...

כל מטרנתו בביאתנו לעולם הזה, היא לתקן את הפגמים, ואם אדם לא שמר את עניו, מה שווה לו כל המאמץ הרוחני שעמל עליו במשך שבעים שנה ויותר?

גם אם הלכנו ברחוב וראינו מראה אסור, עיקר הענין לדעת לא להתעסק במחשבה עם מה שראינו, צריך להסיר את העיניים ואחר כך להסיר את המחשבה, לעבור לעניין אחר, לא להתמקד במה שראינו, וגם לא לעשות מזה עסק, אם יותר מדי מתעסקים עם המלחמה, אז מבחינה פסיכולוגית זה נהיה הרבה יותר קשה. המוח רוצה דווקא לחשוב על זה, צריך להסיר את המחשבה ולא לחשוב כל הזמן על זה שעכשיו הוא צריך להילחם, ואז המלחמה נהיית יותר קלה.

יש היום מושג של סרטים לילדים, שאין בהם מראות אסורים ובגלל זה אנשים מורים היתר לעצמם להראות לילדים, אבל צריכים לדעת שהחיסרון בזה הוא לא רק מצד המראות האסורות, אלא גם בגלל התכנים שיש בהם, ולרוב אינם עולים בקנה אחד עם דרך התורה האמיתית, הם עוטפים את הסרט במילים קדושות, ומילות קישור תורניות, אבל בעצם כל הדברים הללו הם העתקה של עולם החילוניות, תרבות המערב הפוחזת, והילדים סופגים את זה.

אבל עיקר הבעיה בזה היא, החשיפה של הילדים למציאות הזו, כשהם גדלים מעט, הם מבינים שכל מה שהם ראו זה לא הדבר האמיתי, הם מחפשים אט אט דברים מסוג אחר, ומכיוון שאנחנו פתחנו להם את הפתח לראות סרטים, הם לא מבינים שיש הבדל בין ה'כאילו כשר' לאינו כשר, ונמצא שאנחנו חשפנו אותם לדברים הללו.

אם אנו רוצים לשמור על הילדים בקדושה וטהרה, זה לא רק בדיבורים, זה גם בהנהגה היומיומית שלנו אתם. הרבה פעמים האמא בבית אחר הצהריים זקוקה למנוחה, עומד בפניה פתרון פשוט וקל, לפתוח את המחשב ולהניח לפנייה איזה סרט מסרטי החרדים, דממה לא תישמע בבית והיא תוכל לנוח איזה זמן בצורה אמיתית, הפיתוי לזה הוא עצום, אבל צריכים לדעת שעדיף לנו לסבול עכשיו מאשר לסבול אחר כך.

עלינו לזכור שהילדים הם בסך הכל פיקדון אצלנו, אנחנו לא הבעלים עליהם, ומי שיש לו פיקדון בביתו צריך לשמור עליו לפי תנאי בעל הפיקדון, לא כפי איך שנראה לו, ולא לפי מצבי רוחו.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

אי אפשר להתקיים בלא תלמידי חכמים. לכך נאמר וכל מיתרי נתקו וגו'. מיתרי אלו תלמידי חכמים שבישראל שמתירין את המותר ואוסרין את האסור והויין להם לישראל כמיתרי עולם, לכך נאמר וכל מיתרי נתקו בני יצאוני ואינם וגו'. והואיל וגלו ישראל היה בדעתו של הקב"ה שלא להחזיר עוד את ישראל למקומם, עד שעמדה רחל בתפלה לפני הקב"ה ואמרה לפניו; רבש"ע הזכר לי שלא הקפדתי על צרה שלי ולא עוד אלא שעבד בי בעלי ז' שנים ובשעת כניסתי לחופה החליפו את לאה אחותי ולא דברתי עם יעקב כלום כדי שלא יכיר בין קולי לקול אחותי, והלא הדברים קל וחומר; ומה אני שאני בשר ודם לא הקפדתי על צרה ואתה הוא מלך רחום וחונן האיך אתה תקפיד על ע"ז שאין בה ממש, שנאמר (תהלים קט"ז) "עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם פה להם ולא ידברו" וגו'.

מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה ונשבע לה לרחל להחזיר את בניה למקומם שנאמר (ירמיה ל"א) "קול ברמה נשמע וגו' רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו. כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושב מארץ אויב ויש תקוה לאחריה נאם ה' ושבו בנים לגבולם". אל תקרי רחל מבכה על בניה אלא רוח אל מבכה על בני.

האדם הנוגע בהם לרעה, שנאמר (זכריה ב) "כי הנוגע בכם נוגע בבבת עינו". כביכול אין ישראל דומין לפני הקב"ה אלא לאדם שיש לו עין אחת, לכך נאמר נוגע בבבת עינו.

וכן מפורש בקבלה על ידי ירמיה הנביא (ירמיה י) "אהלי שודד וכל מיתרי נתקו בני יצאוני ואינם אין נוטה עוד אהלי ומקום יריעותי". כביכול עשה את עצמו כאילו אין בו כח להציל חס ושלום. אמר הקב"ה, באו שודדים הללו ושדדו את עירי ואת ביתי והיכלי, ומי הם אלו השודדים שאמר הקב"ה? הוי אומר אלו שרי מלך בבל שנאמר (שם ל"ט) "ויבואו כל שרי מלך בבל וישבו בשער התוך" וגו'.

דבר אחר, אהלי שודד וגו' אין אהל אלא מקום שכינה שנאמר (שמות ל"ג) "ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה וגו' וקרא לו אהל מועד". דבר אחר, אהלי שודד וגו' אין אהל אלא בית המקדש שנאמר (שם כ"ה) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

דבר אחר, אהלי שודד וגו' כמו שנאמר להלן (ירמיה ד) "פתאום שדדו אהלי רגע", יריעותי אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שנאמר (מלכים ב, כ"ה) "וישרוף את בית ה' ואת בית המלך ואת כל בתי ירושלים ואת כל בית גדול שרף באש".

דבר אחר, אהלי שודד וכל מיתרי נתקו וגו', מה אהל זה אי אפשר להתקיים בלא יתדות ובלא מיתרים, כך ישראל

מזמור (תהלים ע"ט) "א-להים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך שמו את ירושלים לעיים נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים".

ברוך המקום ברוך הוא שהוא זוכר את ירושלים בכל עת ובכל שעה, אבל אין לפניו לא עולה ולא שכחה ולא משוא פנים, וכן הוא מפורש בקבלה על ידי דוד מלך ישראל שנאמר (תהלים ס"ח) "נורא א-להים ממקדשיך אל ישראל הוא נותן עוז ותעצומות לעם" וגו'. מה תלמוד לומר נורא א-להים ממקדשיך, מכאן אמרו בשעה שהעמיד משה את המשכן היו העכו"ם מזדעזעים ומתיראין מלפני הקב"ה, ואמרו הואיל והללו נעשה להם נסים במצרים ובים שנאמר (שם ק"ו) "עושה גדולות במצרים נפלאות בארץ חם נוראות על ים סוף", שמא כשם שעשה להם הקב"ה דין במצרים ובבכוריהם כן יעשה בכל העכו"ם, ועל אחת כמה וכמה שיפרע מכל

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

יהודי אחד סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, סיפור מדהים שקרה עם הסבא שלו.

אותו יהודי היה דייג והתפרנס מכך. פעם אחת הוא יצא לנהר ולא העלה דגים בחכתו. בצר לו בא אל רבי חיים פינטו זיע"א ואמר לו שהיום הוא לא הצליח למצוא דגים. הביט בו הצדיק לרגע, שלף את נעליו ונתנם לדייג ואמר לו: טול את הנעליים הללו ושים אותם בים ותדוג הרבה דגים.

יצא הדייג מלפני הצדיק ונעליו בידו ועשה מה שציווה עליו. כיון שנתן את נעליו של הצדיק בתוך הים יצאו הדגים לקראתו ומילאו את מצודתו, עד שלא היה יכול לשאת אותה.

בערב נכנס הדייג אל הצדיק וסל מלא דגים מתנה בידו, וסיפר לו את כל העניין הנפלא. סירב הצדיק ליטול מן הדייג כלום והחזיר לו את הסל ואמר: הדגים הללו שלך הם ואי אפשר ליטול ממך כלום.

המורם ממעשה נורא זה: רבי חיים פינטו זיע"א היה כמו אבא לכל אחד ואחד, וכל מי שהיתה לו בעיה ראה זאת הצדיק כאילו היתה זאת הבעיה שלו. הבה נתאר לעצמינו דייג שיש לו בעיה כגון זו, והוא הולך אל שכינו ומספר לו שאין לו דגים. מה יעשה השכן? יאמר לו: וכי מה אתה רוצה ממני, כלום אני יכול לעזור לך שתמצא דגים. לא כן רבי חיים פינטו זיע"א, הוא היה כמו אבא שהיו הבריות באים ומתלוננים אצלו ושופכים את לבם לפניו כבן לפני אביו.

אלמלי היה קורה סיפור כזה היום, היו הבריות חושבים; מה כבר יכולים הנעליים הללו לעזור, שמא שמעת מימיך שיהיו נעליים מושכים דגים? אילו נתתי את נעליי לדייג שיתן אותם לים, מסתמא היו הדגים בורחים מן הריח, ואילו נעליו של הצדיק קירבו את כל הדגים. זאת כוחה של אמונה פשוטה שהיתה לאנשים בצדיק, הצדיק שולף את מנעליו ונותן לדייג והלה לא חשב כלום. וכל כך למה, בשביל שהאמונת חכמים שלו היתה כל כך חזקה, ואם הצדיק אמר כך, כך יהיה. והוא כדרך שאמרו חז"ל (תענית כה). מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק. כך חיו פעם היהודים עם אמונה פשוטה.

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, סח בהתפעלות: "כששמעתי סיפור זה, הדבר חיזק מאוד את האמונה שלי, וזאת היתה הצידה שלי, צידה של אמונה שלא מצאתי אותה בכל מקום".